

Vandring mod åbenbaringerne

ANMELDELSE / 01.07.21

Ydmyge og nænsomme digte om at nærme sig skønheden og om følelsen af at være tæt på det uforståelige.

Malte Frøslev

Christoffer Thunbo Pedersen dimitterede fra Forfatterskolen i 2017 sammen med bl.a. Simon Holm Pedersen (der debuterede med rejseromanen *Arkadas* allerede i 2018), Jens Kæmpe (der udgav sin anden digtsamling *Pinseltjler* sidste sommer), Aske Severin Juul Christiansen (der har udgivet mytekredsen *Aftenstjerne*) og Runa Maria Luth (der sidste år vandt Bodil og Jørgen Munch-Christensens Debutantpris for prosasamlingen *Kelly*) – og han er nu blevet den femte fra årgangen til at bogdebutere.

Det gør han med digtsamlingen *Gennem dage af hyld og tjørn*, der udkom på Det Aarhusiske Forlag Herman og Frudit i oktober. Og på en måde passer det meget godt, at Pedersen ikke skulle debutere som den første. For der findes i hans digtning en overstrømmende ydmyghed og en eftergivenhed, og det er som om, at der bag ordene ligger et ønske om at give plads til andre. Man må endelig ikke forveksle digtens ydmyghed med tilbagetrækning eller generthed. Det digtsamlingen handler om, er at træde ud i verden og opleve den som en nærmest religiøs ekstase.

Det virker som en grunderfaring for digtsamlingen, at der er en enorm grad af usikkerhed i den verden, vi befinder os i. Den bedste måde at være på, er ved at forholde sig søgende og nænsomt. Der findes måske ikke en sandhed, men der findes en godhed, vores medmenneskelige pligter, og dem må man tro på. Samtidig skriver Pedersen som om, han lige var vågnet op fra en lang søvn, og derfor er fuldstændig benøvet, når han ser verden på ny: »I haven under solens feberpande er der stille / kun vagterne går rundt / og bekender deres simple begær / efter korn og insekter / man kan sidde i skyggen / og drikke kærnemælk med urter og agurker / i nogen timer er alle knuder gået op.«

“ Der findes måske ikke en sandhed, men der findes en godhed, vores medmenneskelige pligter, og dem må man tro på.

Ønsket med digtene er vel også, at knuderne skal løsnes, og Pedersens digte er virkelig gode, når de formår at frigøre sig ubesværet fra verdens tøjler og nærme sig det ekstatiske. Digtsamlingen består af tre suiter, hvis forløb virker til at være placeret meget langt fra hinanden. Den første, *En runesang*, består af 9 digte, der udsynges mod et *du*, og de bevæger sig rundt i et sted i fantasien eller i det mytologiske. I *Langs den røde mur* ophæves det abstrakte og mytologiske (til dels) til fordel for en mere konkret placering i et af de gamle, odelagte kommunistregimer i Østeuropa, og disse digte kredser om familien, om vandringen og rejsens muligheder. Men nogle af digtene i de to første suiter føles ikke helt friske. Det kan føles som om en form for træningsvagt er spændt på suiternes fødder – ikke nogen overvældende, tung vægt, bare lige nok til at hæmme det efterstræbte højespring – og det er en skam.

Men måske er det en nødvendighed at være iført vægtene for en stund – en slags bevidsthedens opvarmingsøvelser, der bare havde til hensigt at styrke afsættet? I den sidste suite, *Spejlkredsen*, lader digtsamlingen sandsekkene falde og begynder opstigningen. Det kommer til udtryk i en enkelhedens og andægtigheds poesi. Jeg tror, at Pedersen ser et stort potentiale i digtningen, og han vil gerne give ordet videre til den, fremfor selv at udbrede sig – på samme måde som ordet bliver videregivet helt konkret et sted i sidste suite: »og Kristus gav ordet videre til en abe / En orangutang i tratoppen / som skærmede for regnen med et blad / og den sagde: / Jeg er morgenrøden der taler til jer / og så spiste den frugt og var stille«.

Thunbo har i et interview fortalt, at han med digtene forsøger, at »stå ved grænsen til en åbenbaring, men kun at kunne skimte den, aldrig se den fuldt ud.« Man må selvfølgelig ikke lade sin læsning styre af det, men måske giver det alligevel mening at spørge, hvori åbenbaringen består og hvilken karakter, den har? For denne orangutang er det måske den blotte tilstedeværelse, der er åbenbaringen. Det smukke er, at åbenbaringen, dens nærvær bliver vist til os uden noget ønske om, at den skal forstås på en mere specifik måde. Det er bare tanker og tankernes udtryk. De bliver ikke forklaret eller indført i en særlig, struktureret ”tænkning” – ingen analyser eller bovede livsråd skulle uddeles i dag, og det er rigtig dejligt, når en digter lykkes med dette. *Gennem dage af hyld og tjørn* er et stærkt afsæt. Vi må virkelig, når denne digter nu formår at gøre det med denne yderst nødvendige, gnistrende tavshed i håbet, glæde os til at læse, hvordan han vil håbe på og nærme sig fremtidige åbenbaringer.

FAKTA

Christoffer Thunbo Pedersen, *Gennem dage af hyld og tjørn*, Det aarhusianske forlag Herman og Frudit.

